No. 1010 | Zaterdag 2 Mei 1903. | 20ste Jaargang.

AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN.

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire en Aruba per drie maanden fl. 2,— met vooruitbetaling.
Voor het Buitenland per jaar fl. 10,—
Afzonderlijke nummers fl. 0,20.

BUREAU VAN DIT BLAD
PLEIN CONCORDIA N°. 129, PIETERMAAI.

E Courant aki ta sali toer dia Sabra.
Su prijs di abonnement ta fl. 2,— pa tres luna pagar padilanti.
Pa lugarnan foi Curaçao, Bonaire i Aruba fl. 10,— pa anja.
Un number sol fl. 0,20.

Curaçao, 1 Mei.

HOEDENINDUSTRIE

III. (*Slot.*)

In het door ons aangehaalde *Bulletin* lezen wij de volgende verklaring: „Om een goede hoedenvlechtster te worden, moet men zich zeer lang voorbereiden, daarom worden de meisjes, als zij nog jong zijn, gewoonlijk reeds na haar tienden jaar, aan het werk gezet en moeten zich voortdurend oefenen."

Of op Curaçao ook iets aan die lange nauwgezette voorbereiding wordt gedaan?

Och, dat gaat ook zoo moeilijk. De omstandigheden zijn zoo geheel verschillend.

In het Suaza-district beijvert zich een ieder *goed werk* te leveren en beschouwt deze nijverheid als een kunst. De vlechtsters weten, dat hun hoeden gewild zijn en naam hebben gemaakt, en daarom leggen zij zich toe met al hun krachten om zulke fijne modellen te blijven leveren.

Hier op Curaçao gevoelt men weinig voor de kunst, maar meer van den honger. De groote armoede en het nijpend gebrek onder de bevolking dringt haar zich zooveel mogelijk te haasten om haar arbeid betaald te krijgen. Het doel, over het algemeen, is niet *goede* hoeden, maar wel *veel* hoeden af te maken. De meesten beroemen zich er op, wanneer zij anderen voor zijn en eerder hun dozijn verkoopen kunnen.

Hoe nu deze slordige, overhaaste arbeid tegengegaan? Reeds vroeger hebben wij er op gewezen, dat een zeker werkend middel om onze hoedenindustrie beter te maken hierin bestaat, dat de opkoopers meer werk maken van de keuring der hoeden, betere prijzen besteden voor de fijner gevlochten hoeden, mindere voor de slechtere soorten. Dit zal de oplettendheid bij het werk aanmoedigen, en onze industrie bevorderen. Indien de vlechtsters veel meer geld kunnen verdienen met goed werk, wat zooveel grooter moeite en tijd niet eischen zal, zullen zij wel wat meer zorg besteden aan hun arbeid. Uitstekend zou het ook werken, wanneer die minder goede werksters ook op hun fouten werden gewezen en aangegeven werd, hoe ze te verbeteren.

Het is slechts de vraag, of de kooplieden zelf tot dit alles genegen, of in staat zijn en het niet beter geschieden kon door een tusschenpersoon. Misschien eischen wij wel wat veel in het belang van handel en nijverheid, maar wij twijfelen er toch niet aan, of de bevoegde personen zullen aan dit euvel al hun aandacht schenken en beproeven het te verhelpen. Het moet nadeelig voor den handel zijn, dat bij groote bestellingen van één soort verschillende kwaliteiten worden geleverd. Er zijn zeer goede vlechtsters op Curaçao, maar hun werk wordt niet naar waarde geschat en zal ten laatste geen aftrek meer vinden, alleen omdat de markt overstroomd wordt met slechte waar. Er moet streng gesorteerd worden, de minder goede hoeden voor mindere prijzen gekocht ook bij een groote bestelling, welke vlug moet worden geleverd.

Men mag een leverancier nimmer kunnen beschuldigen, dat hij knoeit. Niet dat wij iemand knoeierij willen aanwrijven, maar redelijkerwijze moeten de afnemers in Europa veronderstellen, dat, als slechte en goede hoeden voor dezelfde prijzen worden geleverd, hier geknoeid wordt. Daarom moeten wij alle aanleiding voor zulk een beschuldiging, welke de dood van onze opkomende industrie zou wezen, zoo zorgvuldig mogelijk vermijden. Onze hoeden moeten zich voortaan aanbevelen door hun deugdelijkheid. Alles wat geleverd wordt, moet overeenkomstig de prijzen, goed zijn. Kunnen de kooplieden zelf niet over de deugdelijkheid van vlechtwerk oordeelen, dan moeten daarvoor anderen zorgen, wier plicht het is het algemeen belang te behartigen. Er kan op Curaçao veel verdiend worden met hoedenvlechten, als er maar op gelet wordt, dat de curaçaosche hoeden de vergelijking met het werk van elders kunnen doorstaan.

Waarom wij juist bij de kooplieden beginnen met de poging om onze industrie te verbeteren en niet bij de vlechtsters, die toch hoofdzakelijk verbetering zullen moeten aanbrengen, zal een ieder wel duidelijk zijn uit het voorafgaande. De arme bevolking vraagt brood, heeft honger en hoort uw uitlegging niet, meent ook zich zelf te benadeelen, wanneer zij langzamer werkt. Geld moet er zijn, geld om brood te koopen voor de kinderen. En daarom wordt er gewerkt met koortsachtigen haast om toch maar spoedig, dat zoo lang begeerde geld machtig te worden. Soms werd de arme werkster wreed teleurgesteld, als de prijzen plotseling daalden, maar zij hoopt op betere tijden en zal nimmer begrijpen, dat het slechte, overhaaste werk de hoofdoorzaak is van de kwijning onzer industrie. Hoort nu zulk een persoon, dat anderen betere, veel betere prijzen maken, en zegt men haar, dat dit komt omdat zij met meer zorg hun hoeden vlechten en wijst men haar dan op de fouten in het werk, dan bestaat er minstens hoop, dat ook zij het eens beproeven zal, zij vraagt aan anderen, hoe beter werk geleverd kan worden en begint zich toe te leggen om fijnere hoeden, meer regelmatig te vlechten. Zij moet nu wel eenige dagen langer wachten op haar geld, maar vindt zich schadeloos gesteld door het dubbele bedrag van vroeger. Slaagt zij er nu in eenige weken achtereen betere prijzen voor haar hoeden te maken, dan zal zoo'n iemand voorgoed van het slordige werk zijn afgehouden. Daarom dunkt het ons niet slechts in het belang van den handel zelven, maar ook van de industrie, dat de kooplieden zeer streng sorteeren en naar gelang der kwaliteit hun prijzen stellen. Deze keuring is van zeer veel gewicht, en mag niet achterwege blijven, al is men nog zoo gehaast. Meermalen gebeurt het, dat bijv. alleen de bovenste en onderste hoeden van een stapel worden gekeurd, de overigen worden ongezien opgekocht; maar dan kunnen de kooplieden er ook verzekerd van zijn, dat zij bedrogen worden. De slechte werksters bewaren hun hoeden dikwerf en als er dan haastig uitvoering moet worden gegeven aan een groote bestelling, smokkelen zij hun slechte waar aldus binnen.

Om dezen haast bij het opkoopen te voorkomen, moeten de kooplieden, die hun afnemers hebben in Europa, geregeld laten werken. Dit heeft een dubbel voordeel. De vlechtsters kunnen daardoor hun tijd en hun zorg aan het werk besteden, en de opkoopers hebben alle gelegenheid zorgvuldig te keuren. Zij kunnen dan goede

Feuilleton.

DE TERUGKOMST.

Het was in het laatst van Mei 1814. Verschillende krijgsgevangenen van het leger des keizers keerden naar hun haardsteden terug. Onder hen bevond zich kapitein Roeher, dien wij ontmoetten aan het begin van een dorp in Champagne, waar hij, in burgerkleeding gestoken, plaats neemt voor een herberg.

„Kent u", vroeg hij aan den waard, die beleefd buigende naar buiten kwam, „kapitein Danglar?"

„Ja, mijnheer, die woont hier niet ver vandaan. Hij is thans opzichter der staatsdomeinen in dit departement, want door zijn wonden heeft hij den dienst moeten verlaten."

„En leeft hij alleen of......?"

„Alleen met een ouden knecht".

„Ik dacht, dat hij een jong meisje bij zich in huis had."

„Daar heb ik nooit over hooren spreken...... maar ik woon hier pas sedert drie maanden".

Het barsche gelaat van Roeher werd nu nog barscher.

„Breng een flesch wijn met twee glazen en laat kapitein Danglar zeggen, dat er hier iemand zit te wachten."

Na een kwartier verscheen kapitein Danglar. Hij was een man van ongeveer hetzelfde voorkomen als kapitein Roeher, maar zijn rechterarm hing als verlamd bij het lichaam. Zoodra hij zijn ouden wapenbroeder herkende, liep hij met uitgestoken hand naar Roeher toe.

„Dag, beste Roeher, ben jij daar, God zij geloofd! Wij dachten allen dat je dood was."

Maar de aangesprokene bleef koel en sprak kortaf:

„Voordat ik je de hand geef, moet je eerst antwoorden op mijn vraag. Ga zitten".

„Zooals je wilt", zei de ander niet weinig verbaasd en nam tegenover hem plaats.

„Toen ik uittrok, heb ik je mijn dochter toevertrouwd. Waar heb je haar gelaten? Men heeft mij gezegd, dat ze niet meer bij je in huis is."

„Dat is zoo."

„Waarom niet?"

„Omdat zij, toen zij trouwde, haar man heeft moeten volgen".

Roeher sprong op van zijn stoel.

„Zij getrouwd? En ik ben niet eens daarover geraadpleegd! Sedert wanneer mag men over een meisje beschikken, zonder dat de vader er in wordt gekend? Toen ik in de vervloekte citadel van Glatz opgesloten zat, waren mijn gedachten onophoudelijk in Frankrijk; het beeld van mijn dochter stond mij steeds voor oogen; maar ik voelde mij gerustgesteld, want ik dacht, dat ik haar had toevertrouwd aan eerlijke handen, en geen oogenblik kon ik vermoeden, dat ik mijn vertrouwen zoo had misplaatst".

Danglar hoorde deze toornige woorden aan zonder dat zij hem schenen te kwetsen.

„Iedereen dacht dat je dood was", antwoordde hij bedaard. „Van officieele zijde was mij dit bericht geworden. Mij werd de voogdij over je dochter opgedragen, omdat jij mij haar had toevertrouwd en ik haar naaste bloedverwant was; ik heb gebruik gemaakt van mijn rechten en mij gekweten van mijn plichten".

Deze uitlegging deed echter de gramschap van den vurigen soldaat niet bedaren; op bijtenden toon vervolgde deze:

„Je zal mij dan ten minste toch wel willen zeggen met wien zij getrouwd is?"

„Neen, zoolang je nog zoo opgewonden bent, niet. Ik wil de rol niet spelen van beschuldigde en een verhoor ondergaan".

Beiden bleven zij nu eenige oogenblikken sprakeloos zitten. Roeher wilde niet bekennen dat hij veel te driftig was geweest, doch hij gevoelde, dat hij in de plaats van Danglar, zich ook niet dit alles zou laten welgevallen. Hij wachtte dus af wat deze zou doen en deze was de eerste, die het gesprek weer begon.

„Je zegt geen woord over je ouden makker Renneval?"

„Waarom spreek je over Renneval? Wij zijn immers al sedert lang kwade vrienden".

„Om ernstige redenen?

„Parbleu, ik vond hem altijd op mijn weg als er zich een gelegenheid voordeed om zich te onderscheiden. Bij Albeck moest er een Oostenrijksche batterij worden overvallen; ik hoopte, dat mij dit zou worden opgedragen: op hem viel de keus en twee jaar vóór mij kreeg hij het kruis. Bij Jena dezelfde geschiedenis; ik stond op het punt mij meester te maken van een Pruisisch vaandel; hij was mij vóór, en de wonde, die hij daarbij opliep, werd beloond met de kapiteinsepaulette. Bij Friedland zou ik een Russisch hoofdofficier hebben gevangen genomen, als hij die niet voor mijn neus had weggekaapt. Altijd en altijd was hij de man, die mij de schoonste kansen ontnam".

„En om grieven van dien aard heb je met hem geduelleerd?"

„Het kon niet uitblijven; wij verfoeiden elkaar te zeer".

„Zeg liever, dat jij hem verfoeide. Hij had je kunnen dooden, maar stelde zich tevreden met je een lichte wonde toe te brengen".

„Ik vroeg hem niet mij te sparen; ik zou het hem ook niet hebben gedaan".

waar leveren, waar die zich zelve door haar deugdelijkheid aanbeveelt. Naar ons verteld is, kwam eenige maanden geleden een kist hoeden in Engeland aan vol met vochtvlekken. De bestelling was te haastig uitgevoerd, de hoeden waren niet voldoende gedroogd. Dit ware voorkomen, indien men geregeld hoeden had laten maken en dus vooruit gewerkt. Zoo de kooplieden niet zoo lang kunnen wachten op hun geld, zoude er wellicht van andere zijde een depot kunnen worden gesticht, waar geregeld de hoeden worden opgekocht.

Eerst dan kunnen wij gegronde hoop koesteren, dat de hoedenindustrie weer zal opbloeien, indien de kooplieden of anderen nauwlettend, zelfs gestreng toezien, dat er steeds goed gevlochten hoeden worden uitgevoerd. Welke verbetering er ook moge worden aangebracht in het vlechten, of stroobereiding, alles zal zonder gevolg blijven voor d.n bloei onzer industrie, als goede en slechte waar dooreengemengd blijft. Daarom wijzen wij op de keuring der hoeden, als op het voornaamste middel om onze industrie te verbeteren.

Dit is echter niet het eenige middel, ook de wijze van vlechten, over stroobereiding hebben wij reeds vroeger gesproken, ook de vlechtmethode moet verbeterd worden.

In het Suaza-district worden de hoeden gevlochten op een houten vorm. Twee tot vier vrouwen zitten tegenover elkander en werken gezamenlijk aan denzelfden hoed. Indien zij gestadig doorvlechten, kunnen zij met hun vieren in een week één hoed afkrijgen. En deze hoed is nog niet eens bijzonder fijn, hij behoort tot de middelsoort, aan de beste hoeden moeten zij 3 tot 6 weken besteden.

Op Curaçao kunnen vlugge werksters een hoed per dag leveren. Ook hier werken meerderen aan een en den zelfden hoed. Sommigen maken alleen het begin: het roosje, anderen vlechten daar den bol omheen; om nu hieraan het rechtstaande gedeelte tusschen bol en rand te bevestigen, moeten weer anderen helpen, omdat daarbij het meer ingewikkelde vlechten met groote en korte slagen te pas komt om van den bol eerst naar beneden te buigen en daarna weer omgekeerd opwaarts bij het begin van den rand, die wederom door anderen wordt gemaakt. Slechts zeer weinigen kunnen een geheelen hoed, van het begin tot het einde alleen, vervaardigen. Doordat verschillende handen aan één hoed werken, wordt het werk nog juist niet slecht, men ziet dit in het Suaza-district, waar de beste hoeden door meerdere vrouwen gezamenlijk worden gemaakt. Maar wanneer de vaardigheid dezer handen grootelijks verschilt, zoodat er bijna geen overeenkomst in hun vlechtwerk gevonden wordt, bijv. de een werkt zeer stijf, de andere zeer slap, moet de kwaliteit der hoeden hier zeer zeker onder lijden. Vooral wanneer men het gemakkelijke werk door kinderen laat doen, die de vereischte vaardigheid nog niet bezitten en nog te jong zijn om met voldoende ernst en nauwgezetheid hun taak te verrichten, kan zulk een hoed onmogelijk goed gevlochten heeten. Wij zijn er volstrekt niet tegen, dat de kinderen medehelpen, maar dit moet hun eerst worden toegestaan, als zij de kunst machtig zijn en zich goed geoefend hebben, eerst moeten zij bewijzen van bekwaamheid hebben gegeven. Hun broddelwerk mag nimmer als goede waar worden ingeleverd. Hun fouten dienen verbeterd, alvorens zij medewerken aan de hoeden, die verkocht moeten worden.

Wanneer men derhalve uit onkunde, of omdat het werk dan beter vlot, gedwongen is met behulp van anderen te werken, moet men wel degelijk toezien wie men uitkiest; de slagen moeten zooveel mogelijk overeenkomen, zoodat het den schijn heeft, alsof het geheel door één persoon gevlochten is. Dit alles echter zeggen wij slechts in de veronderstelling, dat werkelijk aan de kwaliteit onzer hoeden geen nadeel wordt toegebracht, wanneer verschillende personen de onderscheidene onderdeelen van een hoed vervaardigen. Mocht dit wel het geval zijn dan moet hoe eerder, hoe beter een einde gemaakt worden aan deze verkeerde methode en dan moeten alle hoedenvlechtsters zich zoo spoedig mogelijk bekwamen om roosje, bol en rand met groote en kleine slagen te leeren vervaardigen.

Op een groote fout bij het vlechten moeten wij in 't bijzonder wijzen. Om zoo vlug mogelijk den hoed af te maken welken men onderhanden heeft, wordt hij aan anderen gegeven om daaraan verder te werken, als de vlechtster soms door omstandigheden genoodzaakt wordt haar arbeid te onderbreken. In de meeste gevallen zal het vlechtwerk hierdoor sterk aan waarde verminderen. Indien verschillende personen aan de van elkander onderscheiden deelen van een hoed werken, kan dit misschien niet nadeelig zijn, al die deelen vormen op zich zelf een geheel, maar wanneer aan eenzelfde onderdeel, een bol bijv. twee tot drie personen arbeiden zal dit duidelijk aan de slagen zichtbaar zijn, het vlechtwerk loopt niet regelmatig en dan kan aan zulk een hoed nooit een fijne vorm worden gegeven.

Op deze fout, die door zeer veel vlechtsters wordt bedreven moet onverwijld gewezen worden. Eenmaal aan een der deelen van een hoed begonnen moet men dit zelf afmaken.

In het Suazadistrict wordt, als de hoed af is, zorgvuldig het overtollige stroo weggesneden en daarna de hoed duchtig geslagen met een klein plat voorwerp. Ten laatste wordt nu de hoed flink met limoen- en citroensap gewasschen, en te drogen gelegd buiten de zon.

Op Curaçao wordt het overtollige stroo ook weggeknipt en de hoed met limoensap gewasschen, maar niet geslagen. Hier vouwt men de hoeden dubbel en laat ze dan in een ton met zwaveldamp gevuld berooken om ze daardoor witter te maken. Daarna worden ze in de zon gedroogd.

Vreemd, dat men in 't Suazadistrict altijd de zon vermijdt en dat men hier de ipiappa in de zon droogt, onafgewerkte hoeden in de zon legt, en nadat ze berookt zijn nogmaals aan de zon blootgestelt.

Wij weten dat het klimaat grootelijks invloed heeft bij het hoedenvlechten, maar het zou toch wel de moeite waard zijn te onderzoeken, of de methode hier steeds gevolgd, wat stroobereiding, vlechten en drogen betreft, ook de beste methode is voor het klimaat van Curaçao.

Op de zeer lange lijst van onderwerpen te behandelen gedurende de algemeene vergadering der „Cur. Maatschappij" a. s. Maandagavond in de bovenzaal der sociëteit „De Gezelligheid" komt tot onze groote vreugde ook het hoedenvraagstuk voor.

Omdat wij overtuigd zijn, dat de „Cur. Maatschappij" zeer veel kan bijdragen tot herleving van deze industrie, hopen wij dat het haar gegeven moge zijn degelijke maatregelen ter bevordering van de strohoedenindustrie aan te wijzen. Dat de leden dan ook te voren hun aandacht schenken aan deze belangrijke quaestie en zich hieromtrent een meening vormen, opdat men Maandagavond door onderlinge bespreking tot een vergelijk kome en aanstonds door bevoegde personen begonnen kan worden met de voorbereidende werkzaamheden tot bevordering dezer industrie hetzij door de curaçaosche methode te verbeteren, hetzij door een andere methode hier in te voeren.

Een beroep op de liefdadigheid van Curaçao.

De vorige week ontving Z. D. H. Mgr. J. J. A. Van Baars een brief van den Hoogeerw. Heer Dr. Aguedo Alvarado, administrator van het Bisdom van Barquisimeto [Venezuela]. Daarin wordt een treurig tafereel opgehangen van den erbarmelijken toestand in die stad. Men kan zich de gevolgen van dien jammerlijken burgeroorlog voorstellen. Maar waaraan men misschien minder zal denken, dat zijn de gewonden, die dagelijks bij de voortdurende gevechten en schermutselingen in de omstreken vallen, en die men naar Barquisimeto vervoert. Tot overmaat van ramp is de voorraad geneesmiddelen uitgeput. In de apotheken zijn zij niet meer verkrijgbaar en daar de verbinding met Caracas door vijandelijke troepen is afgesneden, kan men ook van de hoofdstad niets ontbieden.

Zoodoende lijden dus de arme soldaten verschrikkelijk, terwijl men niet in staat is hun smarten te verzachten. Om die reden besloot de Bestuurder van het Bisdom van Barquisimeto om een beroep te doen op de liefdadigheid op Curaçao en richtte zich daarom tot Z. D. H. den Apostolischen Vicaris van dit eiland om door Zijn tusschenkomst de noodzakelijke geneesmiddelen te verkrijgen.

Z. D. H. heeft den ondergeteekende hiermede belast, en in diens naam wendt hij zich met het volste vertrouwen tot allen, die medelijden gevoelen met hun lijdenden medemensch. Hier is geen sprake van politiek; onder de soldaten bevinden zich soldaten zoowel van de regeering als van de andere partij.

Wel is waar, moet ook ten onzent veel armoede en ellende geleenigd worden, maar toch, is er iets beklagenswaardiger dan een kermende gewonde, die niet geholpen kon worden, uit gebrek aan geneesmiddelen. Met de grootste bereidwilligheid heeft zich de ondergeteekende belast met zelfs de kleinste gift voor dit doel in ontvangst te nemen. Voor het ingekomen bedrag zullen die geneesmiddelen gekocht worden, waarvan tegelijk door den Hoogeerw. Bestuurder van het Diocees van Barquisimeto een opgave verstrekt is.

Ook de Heer Dr. Elias Araujo verklaarde zich bereid giften in ontvangst te nemen.

Edelmoedige Curaçaonaars, geeft dus en toont, dat ook in onze armoede wij volgaarne het onze met onzen lijdenden evennaaste weten te deelen.

Wie spoedig geeft, geeft dubbel.

M. Victor Zwijsen.
Rector

„Dat zou je wel. Je maakt je slechter dan je bent".

Roeher haalde de schouders op; hij had niet graag, dat men over zijn goedheid sprak.

Danglar hervatte:

„Maar hoezeer je hem een kwaad hart toedroeg, bij zijn graf zullen je gevoelens wel veranderen".

„Is hij dan dood?"

Dit woord werd uitgesproken op een toon, waaruit bleek, dat alle vijandschap was geweken. Roeher zag thans in zijn mededinger niet anders dan zijn ouden wapenbroeder, met wien hij vroeger zulke goede vrienden was geweest.

„Ja, hij is dood, gestorven toen hij jou het leven redde. Bij Bautzen wierp jij je als een woedenden stier op een vijandelijke afdeeling, die viermaal sterker was dan die van jou. Hij vloog je te hulp, hij viel evenals jij; tot heden toe dachten wij, dat jelui beiden sneuvelden; maar jij werd gevangen genomen, hij stierf.

Een smartelijke trek vertoonde zich op het gelaat van Roeher, een traan rolden langs de verweerde wang van den ouden krijgsman.

„Het was een dappere en edelmoedige kerel; het spijt mij dat ik onrechtvaardig jegens hem ben geweest. Maar zeg je mij nu met wien mijn dochter is gestrouwd?"

Geduld, dat zal ik...... Herinner je je nu Eduard, den zoon van Renneval?"

„Ja, die snaak, die mijn dochter 't hof maakte?"

„Jij wilde niets van hem weten omdat hij de zoon van zijn vader was. Het hinderde je, dat een Renneval zoo'n flinke jongen was. Nu, die snaak is thans een knap jonkman, die zich kranig gehouden heeft.

Als officier verliet hij de school van Fontainebleau, gedurende den veldtocht in Frankrijk vocht hij als een leeuw en werd door den keizer eigenhandig gedecoreerd".

„Bravo. Goed bloed verloochent zich niet."

Gewond in den slag van Montereau, werd hij bij mij in huis gedragen. De beide jongelui woonden onder een dak: de een was wees, de andere dacht het te zijn. Zij waren door de smart verbonden; zij aanbaden elkaar zonder het te zeggen en mijn oud soldatenhart riep een herinnering uit vervlogen tijd te voorschijn. Ik zeide hem:

„Kinderen, jelui houdt van elkaar, welnu, trouwt met elkaar; indien zij, die er thans niet meer zijn nog in leven waren zij zouden jelui echtverbintenis zegenen. Deed ik verkeerd?"

Kapitein Roeher reikte hem de hand.

„Jij hebt goed gehandeld, waarde vriend; vergeef mij nu. Breng mij naar hen toe".

„Neen, je moet wachten tot morgen; je hebt mij zooeven kwaad gedaan; dit is thans je straf".

„En is er geen appèl van dit vonnis?"

„Neen, kom mee naar mijn huis, daar kan je overnachten"

Kapitein Roeher gehoorzaamde gewillig.

Den volgenden dag gingen de beide vrienden naar de kleine stad, die anderhalf uur van het dorp was verwijderd.

Danglar maakte een weinig haast en toen zij voor de kerk waren gekomen zei hij:

„Laten wij hier binnengaan".

„Waarom?

„Dat zal je zien."

Hij geleidde hem naar een der afgelegen gedeelten van het gebouw, en bracht hem achter een dikken pilaar, zoodat men hem niet niet kon zien.

Het altaar was met zwart behangen. Weldra kwamen verschillende groepjes menschen de kerk vullen. Twee jongelieden, die er bijzonder sympathiek uitzagen in hun rouwgewaad, namen plaats op twee stoelen die voor hen bij het priesterkoor waren gereed gezet.

„Henriette, Eduard", zei kapitein Roeher met ontroerde stem.

De rouwdienst was geëindigd, de geestelijke beklom den predikstoel.

„Boeders", sprak hij, „ik beveel in uw gebeden aan majoor Renneval en kapitein Roeher, die denzelfden dag vielen op het veld van eer".

„Dat is ons „jaargetijde" geweest; laten wij zijn kinderen gaan opwachten, aan de deur. Ik verlang er naar hen aan mijn hart te drukken".

„Neen, dat zou hen misschien te veel doen ontstellen. Kom mee".

Kapitein Roeher was zoo volgzaam geworden als een lammetje. Zij kwamen voor een aardig huisje, dat geheel met klimop was begroeid. Danglar ging binnen, als een goede bekende, Roeher volgde hem. In de eetkamer was gedekt voor twee personen.

„Marie", zei Danglar tot 't dienstmeisje, zet voor mij een derde couvert klaar".

„En mijnheer?"

„Mijnheer wacht tot hij wordt uitgenoodigd."

Hij fluisterde nu Marie iets in het oor.

„En jij, oude jongen", sprak hij nu tot Roeher, „je zal mij pleizier doen, met hier op wacht te gaan staan."

Zonder antwoord af te wachten duwde hij zijn vriend in een zijkamertje, dat door een dun muurtje van de eetkamer was gescheiden.

Een minuut of tien bleef Roeher op zijn post; in dien tijd bereidde zijn vriend 't jonge paar voor op de groote gebeurtenis, dat kon hij hooren

Nieuwsberichten.

Curaçao.

Kerkelijke berichten.

Met de *Prins Maurits* zullen zich 15 Mei a. s. eenige Eerw. Zusters uit het Moederhuis van Roosendaal hierheen begeven; onder hen bevindt zich de Eerw. Zuster STEPHANIE (C. ELLIS).

Aan allen wenschen wij een voorspoedige reis en behouden aankomst.

„La Cruz."

Deze geachte Collega gaat Woensdag a. s. zijn vierden jaargang in. Het jeugdig leven heeft zich al krachtig genoeg ontwikkeld, zoodat wij het niet langer wagen *La Cruz* aan haar jeugd te herinneren en haar nieuwe krachten toe te wenschen tot verdere ontwikkeling. Steeds hopen wij, dat *La Cruz* zoo flink aan de belangen onzer bevolking zal blijven werken als dit tot dusverre geschiedde. Met bijzondere ingenomenheid begroeten wij het plan om dit jaar in de feuilletons de geschiedenis van Curaçao aan het volk te verhalen, zooals die ons op meesterlijke wijze door den prettigen verteller en vertrouwbaren geschiedkundige J. H. J. HAMELBERG is medegedeeld.

Dat *La Cruz* hare kolommen wederom wijder uitzet, is een bewijs, dat zij zich harer kracht bewust is.

Wij roepen haar daarom niets anders toe dan: Moed en Volharding, het overige zal dan van zelf wel volgen.

De „Curaçaosche Maatschappij".

Het Bestuur maakt hierbij bekend, dat, wegens overwegende redenen, de algemeene vergadering, uitgeschreven voor Woensdagavond a. s., verdaagd is tot Maandag den 4den Mei 1903 en dat die vergadering dan niet in de leeszaal der Maatschappij, doch in de bovenzaal der societeit „De Gezelligheid" zal worden gehouden, te HALF ACHT uur des avonds.

TE BEHANDELEN ONDERWERPEN:

1°. Verslag van de werkzaamheden en van den toestand der Mij.;
2°. De rekening en verantwoording over het afgeloopen jaar;
3°. De begrooting voor het dienstjaar 1903—1904;
4°. Het verkiezen van een voorzitter;
5°. Het verkiezen van een bestuurslid (aftreding volgens rooster);
6°. De wenschelijkheid van het aanschaffen eener boormachine;
7°. Maatregelen ter bevordering van de stroohoeden-industrie;
8°. Vruchten-export;
9°. Reglementen voor de bibliotheek (in hoofdtrekken);
10°. Landbouwcrediet.

Gevallen regen.

van 1 — 6 April	....	0	mM.
van 7 — 13 „	....	0	mM.
van 14 — 20 „	....	29	mM.
van 21 — 27 „	....	0	mM.
van 28 — 30 „	....	0	mM.
Totaal		29	mM.

Dankbetuiging.

Namens den Gouverneur werd aan de St. Jozefs-Gezellen-Vereeniging eenige nummers van het orgaan voor drankbestrijding gezonden en in dank ontvangen.

Kon. West-Indische Maildienst.

In het verslag over het boekjaar 1902 zegt de directie aan de algemeene vergadering van aandeelhouders op 8 April a. s. geen voorstel te kunnen doen tot het uitkeeren van eenig dividend. Tot toelichting wordt in het jaarverslag o. m. het volgende gezegd:

„Ten gevolge van de staatkundige verwikkelingen in Venezuela, van de blokkade door de vreemde Mogendheden en van den opstand in Haïti, hebben zoowel ons vracht- als ons passagiersvervoer in het afgeloopen jaar belangrijk minder opgebracht dan in 1901. Het uitbreken van de gele koorts in Suriname deed het passagiersvervoer merkbaar dalen, terwijl de quarantaine maatregelen ons groote uitgaven veroorzaakten.

„Hoewel wij op de exploitatiekosten een besparing konden verkrijgen, leverden de reizen toch slechts een batig saldo op van ƒ211.005. Daarvan moet worden afgetrokken: het nadeelig saldo der interestrekening, bedragende ƒ45.638, de afschrijvingen op de stoomschepen ƒ152.145, op de inventarissen der stoomschepen ƒ3000, op de lichters te Port-au-Prince ƒ2000, op de inrichtingen te Amsterdam ƒ1000, op de inrichtingen te Paramaribo ƒ6000 en op den dienst der geldleening ƒ 1068, te zamen dus ƒ210.852.

Met inbegrip van het saldo van Ao. Po. ad. ƒ298 blijft dan een bedrag beschikbaar van ƒ451.

Posterij.

Lijst van onafgehaalde en onbestelbaar bevonden brieven:

Piternela Balentien, Inesia Castablanca, Trinidad G. de Andrade, Francisca de Wind, Augusto Decastro, Rambert Eugène Gabier, Luisa Haseth, Señor Johanes, Jose M. Manuel, Thomas Pauflek, Leopordo Rivero, Mari Sille, Pedro B. Wasseker, Martili confesor para entregar Merceli (aang).

Niet voor bestelling of verzending vatbaar de volgende drukwerken geadresseerd aan: C. M. S. Maduro & familie, H. J. C. B. Hellmund, Bonaire.

Nederland.

STATEN-GENERAAL.

TWEEDE KAMER.

Overeenkomst Nederland-Venezuela.

Bij de Tweede Kamer is ingekomen een wetsontwerp tot goedkeuring van de op 28 Februari 1093 tusschen Nederland en de Republiek Venezuela gesloten overeenkomst, tot het onderwerpen aan arbitrage en tot betaling van alle onafgedane vorderingen van de Nederlandsche Regeering en Nederlandsche onderdanen op de genoemde Republiek.

In de laatste maanden van het jaar 1901 en gedurende den zomer den zomer van 1902 werden bij de Regeering aangebracht een aantal klachten van Nederlandsche onderdanen, ter zake van schade door hen geleden als gevolg van de binnenlandsche onlusten in Venezuela of veroorzaakt door handelingen van verschillende Venezolaansche autoriteiten. Onderhandelingen en vriendschappelijke vertoogen bij de Regeering te Caracas leidden in verschillenden gevallen niet tot een behoorlijk onderzoek en gaven geenerlei uitzicht dat voor de onrecht matig benadeelde Nederlandsche belangen billijke schadevergoeding zou worden verkregen.

De Regeering herinnert aan het uitzenden van Hr. Ms. „Holland" naar de West-Indische wateren om, indien het noodig bleek, de Nederlandsche onderdanen en belangen krachtdadig tegen overlast te beschermen.

De Regeering verklaart dat de kommandant van dien bodem, tevens stationskommandant in West-Indië, kapitein ter zee J. Wentholt, zich met veel beleid van die taak gekweten heeft.

De Ned Regeering heeft evenmin als die der Vereenigde Staten gemeend tot dwangmiddelen te moeten overgaan, ten einde een bevredigende beschikking aangaande de bovenbedoelde grieven te verkrijgen. Zij heeft er zich toe bepaald bij een nota van 17 Dec. jl. bij het bewind der Venezolaansche Republiek krachtig aan te dringen op een spoedige oplossing der hangende geschillen.

De overeenkomst, waarop thans goedkeuring wordt gevraagd, strekt in de eerste plaats tot het instellen van een gemengde commissie, ten einde onderzoek te doen omtrent de reclamaties, zoo van den Staat als van particulieren en billijke schadevergoeding toe te kennen. De commissie zal bestaan uit een door de Nederlandsche Regeering en een door die van Venezuela te benoemen lid: een derde scheidsrechter zal de leiding en bij verschil tusschen hen de beslissing in handen hebben.

Terwijl de Vereenigde Staten van Amerika en Venezuela aan H. M. de Koningin hebben verzocht dien derde aan te wijzen en H. M. die taak heeft aanvaard, zal krachtens de Nederlandsch-Venezolaansche overeenkomst een gelijke opdracht worden vervuld door den President der Vereenigde Staten, die zich daartoe eveneens bereid heeft verklaard.

Volgens de eenige dagen later tusschen Frankrijk en België met Venezuela tot stand gebrachte schikkingen van dezelfde strekking, zal H. M. de Koningin voor die beide gevallen eveneens den scheidsrechter aanwijzen.

De benoeming van de leden der commissie moet geschieden vóór 1 Mei en de eerste samenkomst te Caracas plaats hebben op 1 Juni d. a. v.

Bij art. V der overeenkomst heeft de Venezuelaansche Regeering zich verbonden ter betaling van de vorderingen. welke door de commissie zullen zijn toegewezen, alsmede van de vorderingen van burgers of onderdanen van andere Staten, die vergelijkingen met Venezuela hebben getroffen af te zonderen en tot geen ander doel te zullen vervreemden 30 pCt. van de opbrengst der inkomende rechten van La Guaira en Puerto-Cabello. In welke verhouding de aldus beschikbaar gestelde bedragen onder de verschillende betrokken Mogendheden zullen worden verdeeld en aan hun vertegenwoordigers uitgekeerd zal worden beslist door het Permanente Hof van Arbitrage te 'Gravenhage, welke uitspraak krachtens een afzonderlijke, nader te sluiten overeenkomst zal worden ingeroepen.

Eindelijk heeft de Venezuelaansche Regeering de onverwijlde betaling toegezegd van alle in de vorige bepalingen niet begrepen, bestaande en onafgedane erkende vorderingen ten gunste van Nederland of Nederlandsche burgers.

Buitenland.

Frankrijk. — *Combes' handlangers ontmaskerd.* — Socialistische bladen hebben dezer dagen, aldus schrijft de katholieke *Univers*, beweerd, dat de Karthuizers getracht hebben, met grof geld de stem der afgevaardigden voor de Kamer af te koopen, hen door geld om te koopen, om vóór de autorisatie van de Karthuizer-orde te stemmen.

Dit is schandelijke laster; de waarheid is juist het tegenovergestelde:

Voor drie weken kwam een hoog ministerieel personage te Sint-Laurent du Pont (de abdij der Karthuizers). Deze man bood den abt een groot aantal stemmen, waarover hij beschikken kon, aan, maar onder de volgende voorwaarden:

De orde der Karthuizers moest onmiddellijk in zijn handen storten driehonderd duizend franks voor de afgevaardigden, die hij dan vóór de autorisatie zou doen stemmen, en na de stemming nog twee millioen voor hun verkiezingskas.

Deze omkooperij werd met verontwaardiging van de hand gewezen.

Is het, vraagt de *Univers*, om zich over deze nederlaag te wreken, dat zekere afgevaardigden en hun bladen de Karthuizers beschuldigden van een poging tot omkooping? Zou deze weigering de regeering honderd stemmen meerderheid tegen de Karthuizers bezorgd hebben?

Deze geschiedenis — die onmogelijk geloochend zal kunnen worden — toont het gehalte der meerderheid aan, waarover Combes in de Kamer beschikt.

— Van haar Romeinschen correspondent verneemt de *Patriote*:

---

door het muurtje heen.

Eindelijk klonk het uit den mond van Eduard:

„Ja, ik zal hem ontvangen, niet minder hartelijk dan Henriette, zooals een zoon zijn vader ontvangt."

Nu werd het Roeher te sterk.

„Sapristi", riep hij, de deur openwerpend, ik kan het niet langer uithouden. Ik heb lang genoeg gehoorzaamd aan het consigne van dat heer daar."

En hij wees naar Danglar.

„Aan mijn hart, mijn kinderen, aan mijn hart".

Henriette en Eduard vlogen in zijn armen en langen tijd bleven de drie in deze omhelzing.

„Zij is nog mooier geworden, mijn Henriette. Danglar, je hebt er alle eer van. En die knaap, die heeft ook niet stilgestaan. Hij is een prachtige kerel geworden, precies zijn edelen vader!"

En zij gaven zich nu geheel en al over aan de vreugde en het geluk, dat hun harten vervulde. Hun monden stonden niet stil, geen oogenblik.

„Maar zeg eens, jongens", sprak kapitein Roeher eindelijk, „jelui hebt nog niet voor mij laten dekken en die vreugde en blijdschap bezorgen iemand een honger als een paard."

Niet alleen tusschen Rome en Parijs, maar ook tusschen Loubet en Combes heerscht alles behalve eenstemmigheid omtrent de benoeming der Fransche bisschoppen. Dezer dagen heeft Combes aan den president voorgedragen: Gazaniol, Fournier en Mazerau. Nadat de heer Loubet den heer Combes had doen vragen, of Rome met de voorgedragenen genoegen zou nemen en hij op deze vraag een ontkennend antwoord had ontvangen, verklaarde de president der Republiek kort en bondig, dat hij de ingediende lijst met de namen der nieuwe bisschoppen niet zou teekenen. Wat Z. H. den Paus betreft, deze heeft meer dan eens verklaard, dat hij niet zal toegeven.

—Over den indruk, dien de jongste redevoeringen van Combes in Kamer en Senaat over de Congregaties en het Concordaat in het Vaticaan gemaakt hebben, schrijft de Romeinsche correspondent van den *Patriote* o. m.: Een aartsbisschop zei mij: „Ik heb alle kardinalen gesproken, allen zijn één van woord en houding. Allen toonen zich onverzettelijk en allen verklaren, dat het Vaticaan zal blijven volharden in zijn zwijgen en afwachtende houding. Rome wil geen enkel teeken van leven geven, omdat zij de regeering geen enkel voorwendsel tot scheuring wil geven."

Combes heeft ten volle de wijsheid van deze houding gerechtvaardigd. Heeft hij niet cynisch bekend, dat hij op Rome en de geestelijkheid de verantwoordelijkheid der scheuring wil laden?...... Het Vaticaan is er over voldaan, dat Combes zijn plannen bekend gemaakt heeft.

Rome.— Te New-York is het bericht ontvangen, dat Leo XIII zou toegestaan hebben, de voorwerpen, die Z. H. bij zijn 25 jarig Pauselijk jubilé ten geschenke ontving, op de aanstaande groote tentoonstelling te St. Louis te doen exposeeren.

— Omtrent het aanstaande bezoek van keizer Wilhelm aan de Eeuwige Stad meldt de Romeinsche correspondent van den *Patriote:*

De keizer heeft alles in het werk gesteld, om aan allen zijn vriendschap met het Rome der Pausen te toonen. Men kent het programma. De monniken van „Grotta-ferrata" hebben keizer Wilhelm II een op perkament gepenseelde en rijk geornamenteerde kroniek van het oude, beroemde klooster doen toekomen met de uitnoodiging, de viering van het duizendjarig bestaan der abdij in Mei a. s. te komen bijwonen. De keizer heeft die uitnoodiging aangenomen.

Engeland. — Koning Edward III is plechtig ingehaald te Lissabon, waarschijnlijk zal hij ook een bezoek brengen aan den koning van Spanje. Te Parijs, waar de koning aankomt na een bezoek aan Gibraltar, Malta en San Remo, zal hij een samenkomst hebben met president Loubet. Vervolgens gaat de koning naar Venetië en Rome, waar hij door den Paus in audiënte zal worden ontvangen. Van Rome gaat de koning naar Alexandrië.

— De indiening van de Iersche landwet in het Lagerhuis is een feit van groote beteekenis, omdat zij kan leiden tot herstel van een zware grief van het zoo lang door Engeland onderdrukte Iersche volk. Reeds de groote staatsman Gladstone had een dergelijk ontwerp ingediend in 1886, om een wet tot stand te brengen, die de pachters in staat moest stellen eigenaars te worden, enz. Het belang van het nu ingediende wetsontwerp ligt vooral hierin, dat eindelijk zekere overeenstemming tusschen pachters en eigenaars is verkregen. De regeering is blijkbaar van zins, ten slotte iets te doen om aan de bittere grief van het Iersche volk, dat de vreemdeling meester is van het Groene Erin, een einde te maken.

Turkije. — *Ernstige toestand in Macedonie. Bloedige gevechten.* — Hoe langer hoe meer schijnt zich het vermoeden te bevestigen, dat de groote mogendheden (Rusland en Oostenrijk) met haar interventie in de Macedonische aangelegenheden te laat zijn gekomen, althans om een zeer ernstig bloedbad in de Europeesche provinciën van Turkije te voorkomen. Jarenlang heeft de Bulgaarsche regeering de voorbereiding van dezen opstand en de agitatie der Macedonische comité's te Sofia en Philippopel oogluikend toegelaten. De Turksche regeering heeft de stijgende verbittering der Macedonische Christenen met onverschilligheid en onverstand beantwoord. De haat tegen den Turk en de uitstekend voorbereide guerrilla-opstand der Bulgaarsche benden zijn met papieren hervormingen en schoonklinkende beloften niet meer te bezweren.

De houding der fanatieke Albaneesche Muzelmannen, die vast besloten schijnen zich met de wapenen in de hand te verzetten tegen iedere lotsverbetering voor de Macedonische Christenen, vermeerdert de verwarring. De berichten uit Macedonië beginnen dan ook steeds onrustbarender te luiden.

Ingezonden Mededeelingen.

EMULSION DE SCOTT.

UN APLAUSO MAS.—Tengo mucho gusto, escribe el Dr. Carlos Esguerra, prominente médico de Bogotá — en manifestar que he usado con buen éxito en mi práctica profesional la „Emulsión de Scott", de aceite de hígado de bacalao con hipofosfito. Esta preparación tiene la ventaja sobre el aceite de bacalao puro de ser mejor aceptada por las personas de paladar muy delicado y por aquellas que tienen repugnancia por el aceite.

Advertentien.

OPROEPING van Crediteuren en Debiteuren.

Allen, die iets te vorderen hebben van en verschuldigd zijn aan of onder berusting hebben behoorende tot den boedel of nalatenschap van wijlen de Echtelieden Dr. A. de Maak en Josephine de Maak-Feldbrugge gewoond hebbende op Bonaire en aldaar overleden, worden verzocht vóór den 15n. Mei dezes jaars opgave, betaling of afgifte daarvan te doen aan de ondergeteekenden.

H. TH. FRIE voor Curaçao,
[illegible] q. q.
F. SMITZ voor Bonaire,
q. q.

M. PACH & Co.

DEVENTER, (Hoofdkantoor.)
AMSTERDAM, Vijzelstr. 61
HAMBURG.

GOUD- en POLITOERLIJSTENFABRIEK.

SPIEGELFABRIEK.

Kunsthandel: ETSEN, GRAVURES.

Album met teekeningen en modellen gratis en franco.

Levering franco boord Amsterdam of Rotterdam.

Explosion de la Lampara debido al uso del Kerosene Comun.

Para segundad use LUZ DIAMANTE Libre de Explosion

LONGMAN & MARTINEZ
NEW YORK, U. S. A.
De Venta Por Las Ferreterias y Almacenes de Viveres.

HEUGLIJK NIEUWS!!

Prachtig! Prachtig!! Prachtig!!

is de ruime collectie Hollandsche sigaren door DE LANNOY & C°., BOTICA CENTRAL, met de laatste boot ontvangen.

Bijzondere aanbeveling verdienen de volgende merken:

Justillo Odalisca For Luck
First Class Richard Steel
Fior de México Violeta
Marca Preferida, enz. enz. enz.

Fotografia Soublette.

Este muy conocido Taller ofrece de nuevo sus trabajos á sus numerosos clientes, acaba de recibir máquinas de las últimas invenciones y tiene constantemente de venta aparatos é ingredientes frescos para el arte fotográfico.

HORAS DE TRABAJO:
De 8 A. M.—4 P. M.

ANUNCIO.

Bendementoe di PREENDANAN di PLATA, ORO i DJAMANTA koe tin placa fiá ariba nan na *Spaar- en Beleenbank*, esta esnan for di 24 di April 1901 té 31 di December 1901 bao di No. 1 **M** té No. 7361 **M**, lo toema lugá dia HUEBES 7 di Mei i dia huebesnan koe ta sigi.

Ta jama interesadonan di bin paga nan interes, afin di evita nan bendementoe.

Curaçao, 30 di April 1903.

President.
A. JESURUN.

De Eerste Nederlandsche Maatschappij

— TOT —

Verzekering van Risico in Loterijen te 's Gravenhage

heeft de eer hiermede te berichten dat zij tot HOOFDAGENT heeft aangesteld, den Heer

A. CHARLOUIS

te CURAÇAO en dat bij hem alle inlichtingen omtrent doel, bedrijf en voordeelen verkrijgbaar zijn.

's Gravenhage, 2 Februari 1903.

Bekendmaking.

De publieke verkoop van ZILVEREN, GOUDEN en JUWEELEN VOORWERPEN, beleend ter *Spaar- en Beleenbank* van 24 April 1901 t|m 31 December 1901, onder N°. 1 **M** t|m N°. 7361 **M** zal plaats hebben op DONDERDAG den 7den Mei a. s. en volgende Donderdagen.

Belanghebbenden worden verzocht den verkoop te voorkomen, door de aanzuivering der verschuldigde interesten.

Curaçao, den 30sten April 1903.

De Voorzitter,
A. JESURUN.

TIJDTAFEL

van de stoomschepen der "Red D Line" tusschen

NEW-YORK,

PUERTO RICO, VENEZUELA en CURAÇAO.

1903.	Caracas	Zulia	Philad.	Marcb.	Caracas	Zulia
Vertrekt van NEW-YORK............	April 4	April 11	April 18	April 25	Mei 2	Mei 9
Komt aan te SAN JUAN............	9		23		7	
Vertrekt van „	10		24		8	
Doet CURAÇAO aan............	12		26		10	
Komt aan te LA GUAIRA............	13	18	27	Mei 2	11	16
Vertrekt van „	15	19	29	3	13	17
Komt aan te PTO. CABELLO............	16		30		14	
Vertrekt van „	17		Mei 1		15	
Komt aan te CURAÇAO............	18	20	2	4	16	18
Vertrekt van „	20	26	4	10	18	24
Doet LA GUAIRA aan............		27				25
„ SAN JUAN „	22		9		20	
Komt aan te NEW-YORK............	27	Mei 4	11	Mei 11	25	Juni 1

Dienst tusschen Curaçao en Maracaibo.

	Merida	Zulia	Merida	Marcb.	Merida	Zulia
Vertrekt van CURAÇAO	April 13	April 20	Aptil 27	Mei 4	Mei 11	Mei 18
Komt aan te MARACAIBO............	14	21	28	5	12	19
Vertrekt van „	17	25	Mei 1	9	15	23
Komt aan te CURAÇAO............	18	26	2	10	16	24

Drukker:
ALFREDO F. SINTIAGO.